

Kalemimin Yaz Dediği

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Mart 2024

Ölümü irdeleyebilirim hatta ve hatta tevafuk eseri ölümden döndüğümün de ertesi mademki tetiklenendir yüreğim ve kalemim...

Tevazu yüklü bir esinti, aşka meylettığım ve şah damarımdan sökün eden kan nasıl ki; İlahi Aşkın hikmeti ve nimetidir...

Dur durak bilmeden yaşamanın da sırrı bir de müdavimi sevginin, külümden doğan da sadece ben değilim hele ki nice ben saklı iken içimde ve işte "biz" olamadığım kadar hasretim ama sadece kendime ve kendimden uzanan o köprüde saklı matemi ekip de şiir biçmenin ötesinde ne çıkar yorgun savaşçısı olsam ömrün bam telime basan sözcüklerden de aldığım kadar intikamı...

Bal dök yala:

Sahi, bu mudur aşkın itibarı bu mudur bir parmak bal çalan beşerin istirhamı bense aşk menşeli bir güne daha neşreden bir n/esir yaratma telaşı ile ve de sınıdığım kadar dünyanın sarmalında kim saklı ise de içimde ve işte şerh düşünüyorum dün gece görmediğim rüyanın hükmünde bir fiske dahi vurmamışken annem ve babam asla da anlamıyorum hayatta nedir insanların derdi benimle?

Bir hattat.

Bir nakkaş ve de.

İkbalim umut isyanım zulme.

İtibarımda serili iken ufukta ve göz hizasında aşkın kaynayan kanımda pişen şiirlerle izdivacına talibim sefil kalemimin.

Nar misali dağınık yüreğim.

Yüzüme inen nurda saklı iken asaletim.

Bense delişmen ve asi bir rüzgârım kalemin parmak bastığı süt-liman bir ömre meyyal arayışımın da sonlandığı kadar arayıp da hali hazırda bulamazken kendime nasıl ki akacak mürekkep durmuyor damarda ve Dağıstanlı bir seyyah bir göçmen gibi sektiğim hayatın Arnavut kaldırımında belki de biten bir ot gibi yüreğin haznesinde mevcut çiçek bahçesi bense hayli memnunken adımdan adlarımın ve işte evrenin tek hecesinde saklı o münferit rüzgâr ve ben ne kadar yazsam da doyamazken aşka ve yazmaya bir o kadar kaderim iken başım gözüm üstüne ve alt yazı geçmekle iştiğal eksik olmayan arayışıma ve ömre.

Bir minval ki çöreklenen hüznün nasıl ki emre amade kaleme ve işte yalnızlığın tadını çıkardığım kadar adını çıkardığım bir şiire daha meylettim.

Önsözü olmalı illa ki şiirin henüz söylenmemişken son söz ve rötuşladığım bir imgenin çatlak sesini kısıp da sözcüklere aş eren yüreğimden firar eden o tek kıvılcımı dahi yangına dönüştürebilmenin keyfini sürüyorum ve canım yandıkça demleniyorum şiirin kabrine eşlik eden o matemle ve kalbimle sıkı sıkı asılıyorum önce hayata sonra şiire.

Makamsız şarkılar güzergâhında asılı kaldığım o sol anahtarı: "ol" diyen Rabbime müteşekkir ve olmazın oluru bir ümidi zimmetliyorum dünüme.

Günahlarımın ve suçlarımın da cezasını ç/ekiyorum her şiir yeni bir yaraya yol açarken ve aşk da damgasını vurmuşken yamalı cübbeme dergâhımı arıyorum aralıksız devşirme acıları yok sayıp dingin bir ruh haline öykündüğüm kadar diri bedenimle dimdik ayaktayım.

Her sözcük bir noksanımı tamamlayan lakin yetinmediğim.

Her şiir yeniden doğuşumu müjdeleyen bense her gün ama her gün ölmeliyim ki tadını çıkarayım gün doğumunun ve yediveren güllerden ibaret iken çehrem yedi tepeli şehre de ulaşmanın tek yoludur kıblemde saklı sonsuz aşkın minvalinde belki de kayıp defteri kebirim attığım her çentikte arayışımın büyüdüğü ve ibraz ettiğim her nesir ise maneviyatın iz düşümü.

Gecesi unutulmuş bir ziyan.

Zinhar sevdiğim.

Zil zurna imgelerden de alamazken gözümü en çok da kendimden çekip gittiğim.

Defolu aşklar güzergâhı ve işte kapısından defalarca kovulduğum uzak köylere muhtar olarak adaylığımı koyup bu sefer bacadan giriyorum içeri yüreklerin tek muhatabı bildiğim sevginin ise çoktan kaybolmuşken itibarı bense isyanını yüreğimin bastırıp tedarik ediyorum toplayacağım kadar da gücümü yazıp bu sefer dağılıyorum ve d/ağlandıkça kalbim daralan dehlizde karanlıkta ve de el yordamı ile bulup da kendimi...

Kendim olmanın da sınırlarını çizdiğim kadar ihlal edilmiş olsa bile sınırlarım geçiş hakkı tanımıyorum kırmızıçizgimden öteye.

Yetmezmiş gibi...

Ötelendiğim güruhlarda önemsenmediğim makamlarda kiminse eli işte gözü oynasta ve değerlerimden ödün vermediğim kadar davamı güdüyorum.

Görünürde baştan kaybettiğim.

Görünmeyenin nezdinde sırra kadem bastığım.

Bir zinet ise ki aşk zinhar efkârın eşliğinde.

Bir de zimmetli iken aşk özleme en çok da imkânsızlığın ç/ağladığı satırlarda mührümü vuruyorum yalnızlık iken kıblem ibraz ediyorum umudu ve ikaz ediyorum iç sesimi gaptten gelen sevgimin de coşkunun da sınır tanımadığı bu çok bilinmeyenli denklemde tek bilindik duyguyu zikrediyorum.

En tekil.

En münferit hece.

Hanemde sayıkladığım kadar endamına aldandığım aşkın rüzgârında uçuşan bir şiirin de peşinde değilken en çok da kendimi iskaladığım ve ıslıklandığım kadar yaşama gayretime de eşlik ederken kalemin tınısında ve yazmanın titrinde bozguna uğramış olduğum kadar hayatta kendimi de alamazken yazmaktan en müphem ve de en sihirli yolculuk iken, kalemimin, "yaz" dediği...